

Capitolul 1

Wes

Rahat!

E a treia oară când mă prinde uitându-mă la ea. Cartea pe care o țin drept paravan în fața mea nu prea își face treaba. Nu păcălesc pe nimeni. Nu sunt aici, în biblioteca campusului, ca să citesc. Sunt aici să o spionez pe Stacie.

Stacie Castellano, care nu știe că exist.

Afirmația asta mă cam deprimă, sincer să fiu. Indiferent cât de mult m-am străduit să-i atrag atenția asupra mea, tipa parcă e complet oarbă. Sau se preface că e complet oarbă. Oricum ar fi, sunt sigur de un lucru.

Nici nu mă bagă în seamă!

Dacă până acum credeam că o să se ridice de la masa ei și o să vină să-mi tragă vreo două, acum sunt sigur că nu o s-o facă. Puțin pare să-i pese că sunt chiar aici și aștept să fiu tras de urechi pentru că mă holbez la ea ca un obsedat ce se pare că sunt.

Sunt demn de toată mila.

Majoritatea prietenilor pe care am reușit să mi-i fac de când sunt aici se întreabă ce văd la ea, de ce sunt atât de aprins. Ei bine, sub ochelarii de vedere, cocul ei banal și hainele „cuminți”, Stacie e frumoasă. Dar nu asta e singurul motiv pentru care mă țin după ea ca un scai agățat de pantaloni. Controversele la adresa ei mă stârnesc de fiecare dată.

Nu știu cine e.

Nimeni nu știe cine e.

Pe când unii au impresia că e virgina Universității și cumințenia pământului, alții spun că, de fapt, sub tot învelișul inocent, se ascunde o viperă. Niciunul nu poate să-mi spună ceva concret despre ea.

Tot ce știu până în momentul de față este că Stacie e pe jumătate italiancă și face parte din Frăția Alpha Phi Delta. Atât.

Poate fi mai frustrant?

Oftând, îmi aplec privirea asupra cărții. Ar cam fi cazul să învăț naibii ceva, căci holbatul la Stacie nu o să mă ajute să trec testul de mâine. Dar nu apuc să citesc decât un paragraf. Cindy se trânteste pe scaunul de lângă mine și mă face să tresar cu putere, înainte să pufnesc.

O singură dată! O singură dată m-am culcat cu ea și a devenit mai insistentă decât o iritație.

— Ce mai faci, Wesley? mă întreabă amuzată, zâmbind cu toți dinții. Am impresia că ai început să fugi de mine.

Perspiciace tipă.

— Am de învățat, mormăi iritat. Dacă n-ai nimic important de spus, te invit să pleci.

Însă nu pare că ar vrea să plece prea curând.

— Nu vreau să plec, îmi spune relaxată.

Aplecându-se ușor în față, își așază palma pe antebrațul meu și simt cum tot brațul pe care îl țin pe masă mi se încordează.

Trebuie să recunosc că eu și Cindy am avut o partidă de sex grozavă, însă nu țin minte să-i fi spus că vom continua să facem asta. E fosta iubită a lui Ronnie – prietenul și co-echipierul meu – și faptul că tipul pare să o vrea înapoi mă face să stau departe.

Sau cel puțin să încerc să stau departe.

— Ne vedem deseară? mă întreabă pe un ton seducător, mângâindu-mi brațul.

— Am treabă deseară, i-o retez sec.

— Ce treabă?

— O treabă. Nu pot să vin.

Nu vreau să merg.

Îmi place Cindy. E frumoasă și e mai mult decât cert că știe cum să se descurce cu un bărbat în dormitor, dar faptul că e insistentă mă face să mă țin departe de ea. Ultimul lucru care îmi lipsește pe cap este o nebună. În plus, mai am puțin și mă dau peste cap ca să-i atrag atenția lui Stacie, iar asta îmi ocupă cam tot timpul.

— Ce treabă, Wesley? mârâie printre dinți, proaspăt enervată.

— O ajut pe Melody să se mute în Kappa Sigma, blufez, asta fiind singura scuză care îmi trece prin cap.

— Melody s-a mutat deja, Wesley!

Fir-ar să fie!

— Da, s-a mutat, dar mai are câteva lucruri de cărat. În concluzie, deseară nu sunt liber.

Îmi aplec din nou privirea asupra cărții, sperând că asta o va face să înțeleagă că am treabă și să se care. Însă n-am eu atâta noroc!

— Mâine seară, spune. Și de data asta nu mai accept nicio scuză! Mâine seară te aștept la mine.

Răsuflu ușurat când aceasta se ridică și pleacă, lăsându-mă singur. Clătinând din cap, îmi îndrept privirea spre locul lui Stacie, dar îl găsesc gol.

Grozav! Discuția cu Cindy mi-a distras atenția, iar aceasta s-a cărat.

Halal spion!

Iritat, închid cartea din fața mea și mă las păgubaș. Trebuie să fiu sincer cu mine însumi. Nu sunt aici să învăț pentru testul la chimie, căci știu deja totul. Am venit aici pentru a o vedea pe ea. Stacie își petrece mult timp în biblioteca Universității și, cum nu prea pare să-i placă să se plimbe prin campus, asta rămâne singurul loc în care știu sigur că o pot găsi.

Iar acum a dispărut.

— Mulțumesc, Cindy! mormăi iritat.

Sar de pe scaun ca să mă car și eu de aici și mă izbesc imediat de ceva. Îmi dau seama mult prea târziu despre ce e vorba, iar Stacie se prăvălește la picioarele mele aterizând pe spate. Nu-mi lasă nici măcar o blestemată de șansă să o prind în timp util și tot ce mai pot face acum este să o culeg de pe podeaua din lemn și să o repun pe picioare.

Elasticul care-i ține părul strâns într-un coc cedează și bogăția capilară i se revarsă pe umeri în valuri castanii. Dau să-i aranjez ochelarii strâmbi de pe nas, dar în schimb o prind de talie cu ambele brațe cu o secundă înainte să se prăbușească din nou. O țin cu greu pe picioare cât timp trag un scaun și o îndemn să se așeze.

Numai eu puteam să le croiesc atât de prost!

— Ești bine? o întreb îngrijorat.

În continuare amețită, își aranjează ochelarii de pe nas și se uită în sus la mine.

— E numai vina ta! mă acuză direct.

Nu o contrazic. Tocmai am dat cu ea de podea. Orice argumente aș aduce în privința nevinovăției mele nu o să țină.

Însă asta nu înseamnă că mă pot abține și mă trezesc acuzând-o la rândul meu:

— Te-ai strecurat în spatele meu! Nu am ochi la ceafă, să știi!

Bulversată, mă fixează cu ochii ei verzi și se înroșește brusc în obraji. Nu știu dacă de nervi sau de rușine. Mi-e greu să o citesc.

— Mă spionai! replică printre dinți. Numai perversii spionează fete. Ești un pervers?

Ei, drăcie! Pervers cu siguranță nu sunt. Poate puțin obsedat, dar în niciun caz pervers. În mod normal, întrebarea ei m-ar scoate din sărite, însă mă trezesc zâmbind amuzat.

— Admiratul n-are nicio legătură cu spionajul, îi spun. Acum tu hotărăști dacă faptul că te admiram mă transformă într-un pervers.

Se ridică brusc în picioare, prinzându-se de masă când genunchiul drept îi cedează. Ochelarii cu ramă neagră aproape că-i cad de pe nas și ridic mâna să-i aranjez, trezindu-mă cu o lovitură peste degete.

— Nu mă atinge! Nu știu cine ești, dar încetează! Încetează cu tot privitul ăsta. Mă sperii.

Nu știe cine sunt? Ei bine, eu țin minte la perfecție momentul în care ne-am întâlnit. După ce a dat buzna din greșeală în camera lui Roman, am încercat să o sărut. Nu mi-a reușit, evident.

Totuși, cu toate că mă deranjează că îmi spune că nu știe cine sunt, decid să-i intru în joc.

— Numele meu e...

— Nu-mi pasă de numele tău, mi-o retează.

Ferească Sfântu! Tipa asta e cam înțepată.

— Doar... oprește-te. Nu mă mai spiona, îmi cere. Doar nu vrei să depun plângere împotriva ta, nu?

Amenințarea ei nu poate decât să mă amuze. Ea nu se vede? Nu știe? Stacie Castellano e mai scundă decât mine cu treizeci de centimetri. E slăbuță și deloc înspăimântătoare. În concluzie, nu mă sperie.

— N-ai decât, îi spun. Decanul e rudă cu mine. Fiica sa e căsătorită cu fratele meu.

Asta nu pare să o înmoaie nici măcar puțin. Continuă să mă fixeze cu ochii ei verzi, încă ținându-se de marginea mesei.

S-ar putea ca sub învelișul acesta inocent să fie, într-adevăr, o scorpie. Roșeața puternică din obraji ei e cea care mă bulversează. Nu știu ce să cred despre ea.

— Lasă-mă în pace, îmi cere. Chiar o să depun plângere împotriva ta dacă nu mă lași în pace.

Atât îmi spune înainte să se întoarcă pe călcâie, să-și ridice cartea de pe jos și să pornească spre ieșirea din bibliotecă, mergând grăbită și cu capul între umeri.

Faptul că m-a prins holbându-mă la ea îmi spune că Sherlock Holmes nu ar fi deloc mândru de mine. Dar, chiar dacă amenințarea ei ar trebui să mă facă să mă opresc, ceva îmi spune că voi continua să fac asta. Să o privesc.

Și nici măcar nu știu de ce.